

Bibliotekarstudentens nettleksikon om litteratur og medier

Av Helge Ridderstrøm (førsteamanuensis ved OsloMet – storbyuniversitetet)

Sist oppdatert 30.01.19

Dette dokumentets nettsadresse (URL) er:

<https://www.litteraturogmedieleksikon.no/cm4all/uproc.php/0/haandarbeidsbok.pdf>

Håndarbeidsbok

(_sjanger, _sakprosa) Bok om håndarbeid og lignende (hobby-)aktiviteter som skal læres av leseren og/eller inspirere til egen kreativitet.

Bøkene deles inn etter hvilken materialtype de dreier seg om (treverk, ull, leire, papir, osv.), produkttype (dukker, luer, gensere, blomsterdekorasjoner, julepynt osv.), forskjellige teknikker, ulike vanskelighetsgrader, om de henvender seg til barn eller voksne, osv. En håndarbeidsbok kan vise og instruere om et stort spekter av produkter som kan lages, og er noen ganger primært ment å være inspirerende for leseren. Hvis framgangsmåten ikke vises eller beskrives, kan det være fordi boka skal gi leserne egne ideer, ikke lede dem til å imitere. Men bøkene kan også ligne kokebøker ved at de har material-lister og nøye beskrivelser av metoder, skritt for skritt. Bildene kan vise faser i arbeidsprosessen som virker forklarende og letter forståelsen av hvordan det skal gjennomføres, og ha fotografier av det ferdige produktet. Bøker har kan ha lister over forhandlere av de materialene som trengs.

“Noen [personer] følger strengt anvisningene i en oppskrift, andre trenger bare en ramme de kan arbeide innenfor – og så bytter de ut foreslåtte farger eller rekkefølgen på bordene.” (Nina Granlund Sæther i *Bok og Bibliotek* nr. 4 i 2012 s. 21)

“Håndarbeidsbøker er viktige kulturbærere i en tid hvor det meste av klær og tekstiler produseres raskt og billig under fjerne himmelstrøk. [...] Hvis vi skal klare å sy bunadene våre her i Norge også i fremtiden, må vi gi den oppvoksende slekt lyst til å brodere. Håndarbeidsbøker er viktige inspirasjonskilder når skolen vektlegger teoretisk lærdom fremfor praktisk. [...] Vi trives med å mestre håndverket, vi nyter arbeidets gang selv om det kan ta titalls timer å bli ferdig, og vi er synlig stolte når genseren eller sofaputen endelig er ferdig. Det hjemmelagede får en merverdi utover bruksfunksjonen.” (Nina Granlund Sæther i *Bok og Bibliotek* nr. 4 i 2012 s. 20-21)

Om tradisjonelt håndarbeid skriver Nina Granlund Sæther: “Det meste av den tekstile lærdommen fikk jentene med seg hjemmefra, men undervisning i finere

håndarbeid ble også gitt ved små privattedrevne pikeskoler. Vi vet også at det ble gitt håndarbeidsopplæring i barnehjem, fattighus og fengsler. Først i 1936 ble håndarbeid et obligatorisk skolefag. Fortsatt er strikking og broderi pensum, men tradisjonell håndarbeidsopplæring har liten plass i dataalderen. [...] Noen kvinner og barn har tegnet mønstre selv, men de fleste har tegnet av andres mønstre. Å dele mønster har derfor lange tradisjoner. Ekstra heldig var man hvis man fikk tak i et nytt motiv man kunne omsette i tekstil. Trykte mønsterbøker ble derfor enormt populære da de ble tilgjengelige. I andre halvdel av 1700-tallet ble det utgitt flere mønsterbøker blant annet i Tyskland. Og i 1794 utga Henrik August Grosch "Haandbog i Brodering og Tegning" i København for å ta opp konkurransen med de tyske mønsterbøkene. Denne boken fant veien til Norge, likesom den svenske familien Ekenmarks vevbøker fra første halvdel av 1800-tallet." (*Bok og Bibliotek* nr. 4 i 2012 s. 22-23)

"I moderne tid har boken "Norske Strikkemønstre" [1928] hatt enorm betydning. Annichen Sibbern (1905-1978) jobbet i 1927 for Den Norske Husflidforening i Oslo, og fikk anledning til å reise rundt i Norge og samle tradisjonelle strikkemønstre. Hun fotograferte kofter, strømper og votter, og tegnet ned mønstrene. Bok med mønsterdiagrammer ble utgitt året etter, og i løpet av kort tid ble den svært populær. Den kom i en rekke opplag, og ble også oversatt til engelsk. Mønsterbordene hun samlet er like aktuelle den dag i dag, og brukes fortsatt." (Nina Granlund Sæther i *Bok og Bibliotek* nr. 4 i 2012 s. 23).

"1900-1930-tallet er tiårene for den skikkelige nøysomheten og det gode håndverket. Håndarbeidsbøkene beskriver alle kunstens regler slik at reparasjonene kan bli så godt som usynlige. [...] Gjennomgangen av håndarbeidsbøkene har vist at nedgangen i arbeidet med å økonomisere med tekstiler har gått raskt, men ikke uten svingninger. Flere av de omtalte teknikkene – særlig de som har brukt avlagte klær som råstoff for nye – fikk tvert imot et kraftig oppsving, før de endret karakter helt og mistet sitt opprinnelige økonomiske innhold. Dette kan sees i sammenheng med endringer i mote og endringer i det ideologiske grunnlaget for kvinnelig håndarbeid/forming. Viktig har også vært den økte tilgjengeligheten av filler, lapper og avlagt tøy, som det økte forbruket har ført med seg. Det er en markant endring i håndarbeidsbøkene fra en vektlegging av økonomi og nytte mot det morsomme og effektfulle. Denne endringen kan forstås i lys av en endring i håndarbeidets status fra nødvendig arbeid til en fritidssyssele for kvinner. De raske resultater, det morsomme og fikse blir vektlagt på bekostning av de økonomisk begrunnede tid- og arbeidskrevende teknikker. Som et ledd i dette blir tekstilarbeidet en spesialkompetanse som det ikke forutsettes at alle (kvinner) har bruk for." (Ingun Grimstad Klepp i http://www.sifo.no/files/file48391_arbeids_rapport3-2000.pdf; lesedato 26.02.13)

"Håndarbeidsbøker – faglitteraturens stebarn. Tross store opplagstall får håndarbeidsbøker liten oppmerksomhet. De blir aldri anmeldt og sjelden omtalt. Og med mindre forfatteren er TV-kjendis eller har solgt 40 000 eksemplarer av en bok

tidligere, blir bøkene heller ikke tatt inn i bokhandlene. Men gode håndarbeidsbøker er minst like nødvendig som gode kokebøker! Min påstand er at håndarbeidsbøker er viktige kulturbærere i en tid hvor det meste av klær og tekstiler produseres raskt og billig under fjerne himmelstrøk. Derfor bør de være både synlige og tilgjengelige i bokhandlene – og ikke minst på bibliotekene rundt i det ganske land. [...] Moteindustrien omsetter for milliarder, og unge jenter i tusenvis viser en enorm interesse for klær og antrekk. Både strikking og hekling er pensum i grunnskolen fortsatt, men bare en brøkdel av elevene har kunnskap om fibre klær lages av og hvordan gensere og bukser blir til. Håndarbeidsopplæring har liten plass i dataalderen, og tekstile håndverksteknikker har dessverre lav status enda hele moteindustrien er avhengig av denne type kompetanse.” (Nina Granlund Sæther i <http://www.hjertebank.no/uten-en-trad/2012/9/hndarbeidsbker-fagliteraturens-stebarn; lesedato 21.04.16>)

“Dockans nya kläder, Gia Wiman Olsson, Icaforlaget 1968 [...] I den här boken är plaggen sydda, stickade och virkade av Husqvarna vapenfabriks AB, och av AB jakobdahls kamgarnsspinneri och Gia Wiman Olsson. Alla dockor och leksaker är från Brio. Till boken ingår även ett löst mönsterark. I boken finns modeller till de flesta docktyper, allt från större till smått, och Barbie och Ken samt Tuttie har ett eget avsnitt var. Boken innehåller modeller ex till: dopklänning, sparkdräkt, polojumper, strumpbyxor, babyskjorta, plastbyxa/blöjbyxa, babyskjorta, underkläder, nattskjorta, baddräkt och badmössa, strandkläder, frottélekdräkt, badrock, långbyxor, kortbyxor, klänningar, sjömanskrage och matroshatt, kjol och byxor med hög front, lekkläder, jackor, regnkläder/galonisar, kostym med gosskrage, blus och kilt, kofta, basker, västar, skjortor, raglanblus, förkläde, moccajacka och jeans, overaller och pyjamas, poplinoverall, jeanskostym, byxor och keps, kimonokostym, kappa, åkpåse, kapuschongjacka, cape och sydväst, accessoarer, stövlar och skor, väskor, strumpor, etc. Det som är lite extra roligt med modellerna och bilderna är att man verkligen har engagerat sig för att göra dockklädesmodellerna “up-to-date” med för tiden vanliga klädmodeller till barn, och nog är det lite extra kul när dockan kan ha samma typ av kläder som det lekande barnet självt?” (bloggeren “Gitte” i <http://bortbytingen.bloggplatsen.se/2009/11/06/2158145-dockans-nya-klader-gia-wiman-olsson-icaforlaget-1968/>; lesedato 09.05.16)

“1970-tallets lappeglede? Nei, denne genseren [avbildet i teksten] er fra en bok utgitt i 1999! Mari Maurstads bok “Rett på vrangen, strikkebok for store og små ” hvor ikke bare denne “Karius og Baktus” genseren gir assosiasjoner til 1970-tallet. Budskapet i boken er at håndarbeid er gøy, her er ingen kompliserte mønster og oppskrifter som krever store ferdigheter. Maurstad går så langt i dette, at hun omtaler sin medforfatter Anne-Kirsti Espenes som “litt irriterende” fordi hun “aldri gjør feil og strikker fort og nydelig”. Hvorvidt denne boken kan tolkes som et uttrykk for at 70-talls stil igjen er moderne, eller om Mari Maurstad aldri helt har sluppet taket i 1970-tallets formingsidealer, det vites ikke. Sikkert er det i alle fall at boken ikke ligner på de håndarbeidsbøkene som ellers er utgitt på 1990-tallet.”

(Ingun Grimstad Klepp i http://www.sifo.no/files/file48391_arbeidsrapport3-2000.pdf; lesedato 26.02.13)

Kari Hestnes ga i 2007 ut *Strikk: En reise til indre ro*. I sin omtale av boka skrev forlaget: “Kari Hestnes har igjennom mange år gitt oss flotte strikkedesign, både i bokform, enkelttoppskrifter og gjennom firmaet Du store Alpakka. I denne boka tar hun oss med inn i en verden av ro. Her vil du finne design og oppskrifter som er inspirert av fargene i naturen. Modellene spenner fra kåpe, genseren i flettestrikk og tights til små, enkle leggvarmere, pulsvarmere og skjerf. Noen deilige puter, sengeteppe og pledd har også fått plass. Som et ekstra pluss har hun krydret boka med noen visdomsord om hvordan strikk kan brukes som inspirasjon og meditasjon i en travel hverdag. Hvem har ikke tatt fram strikketøyet og satt seg foran tv om kvelden, og så har plutselig kvelden gått uten at man faktisk har sett på tv, men bare fått koblet av og kjent på roen som et strikketøy kan gi. Ta en titt og la deg inspirere!”

Nina Granlund Sæthers *Votter: Strikkemønstre fra hele Norge* (2016) “er ikke for nybegynnere, og forutsetter en del erfaring. Noen av mønstrene forutsetter eksempelvis at man kan sette masker på hjelpepinne for å lage flettemønstre. I motsetning til i enkelttoppskrifter som er å få kjøpt, gis det her ikke detaljert innføring i hvordan en felling skal utføres. Men, som andre strikkebøker, gir den detaljinnføring i enkelte teknikker, som å sette av masker til tommel med hjelpetråd, og hvordan man kan lage en kant (tveband) for å unngå at vottene ruller seg opp. Forfatteren har, på samme måte som Husfliden i Mandal, kopiert gamle skatter fra loft og museer og tilpasset dem vår tids smak og materialer. Alle presenteres med nærbilder av vottene og mønstre i rutediagram. Fra vårt distrikt viser hun et av Annemor Sundbøes vakre funn i shoddyhaugen fra Torridal tweed og en barnevott fra Setesdal. Sistnevnte er ensfarvet og har samme flettemønstre som bunadstrømpene. Den strikketeknikken er neppe for nybegynnere. Boka har også historikk om både redskaper, bruksmåter og tradisjoner. Og for dem som liker toving, fins oppskrift på skikkelig tjukke mannfolkvotter til lofotfiske.” (Valerie Kubens i *Fædrelandsvennen* 23. februar 2016 s. 26)

“Som andre leser kokebøker med stor fornøyelse, leser jeg hekle- og strikke-mønstre. [...] Kommer jeg over gamle mønstre er jeg i himmelen. Graver litt i antikvariatene, men det er nok flere som har samme interesse som meg, det er ikke ofte jeg finner noe. De gamle mønstrene jeg har, er stort sett arvegods fra kvinner i familien. Det er vel slik at etterlatte ikke alltid ser verdien av dette, og kaster alt av blader. Men slike gamle mønstre har stor kulturhistorisk verdi. Det er ikke ofte jeg lager noe helt etter mønstre, men jeg inspireres til å kreere noe selv med utgangspunkt i dem. Det er som en kokk som prøver ut andre krydder og sammensetninger. Jeg gjør det samme med garn og farger.” (“Liv Th.” i <http://litterare.blogspot.no/2012/07/handarbeidsbker-i-min-litterare-blogg.html>; lesedato 04.03.12)

“En av dem som viser at man kan lage de raffeste antrekkene selv, er designer og håndarbeidsbokforfatter Linda Marvang. I boken “To rett en vrang” finner du elegante jakker, sjal og skjerf, pulsvarmere og sjelevarmere i både tykt og tynt garn. Forfatteren har tatt med seg ideer og teknikker fra England hjem til Norge. Linda har også en spennende blogg hvor hun blant annet har lagt ut flere videoer som viser hvordan man monterer plaggene på en profesjonelle måte. Bloggen er på engelsk, men videoene er på norsk. Selv om interessen for tradisjonsplagg lever, trenger vi nye forbilder hvis vi skal videreføre tekstilarven vår – tekstiler som appellerer til unge mennesker og som passer inn i dagens motebilde. En annen håndarbeidsbokforfatter som også blogger og legger ut pedagogiske videoer, er Tove Fevang. Hun har skrevet en rekke bøker. Den siste heter “Hekling og hakking til kjøkkenet”. Tove forteller at gamle grytekluter var inspirasjon, og at hun samlet ulike typer fra familie og venner. Hennes bestemor var en av dem som bestandig heklet grytekluter til hele familien. Boken har 50 forskjellige prosjekter i hekling og hakking, samtidig som det er trinn for trinn-bilder som viser de ulike teknikkene hun bruker. Hjemmelagede grytekluter er kvinnehistorie. De siste 100 årene har disse, etter manges mening ubetydelige tekstilene, vært viktige hjelpemidler på ethvert kjøkken. Gjennom sin bok dokumenterer Tove hvordan grytekluter er blitt laget og hvordan man kan gjøre det i vår tid. Ingen lærer å strikke eller hekle av å lese i en bok, men bøker kan gi lyst til å lære. Det er de gode forbildene som lokker ungdommen til å prøve. De som kan litt inspireres til å utforske mulighetene. Og sist, men ikke minst, gir den de som innehar masse kompetanse lyst til å holde håndverket i hevd – og kanskje formidle det videre til barn og barnebarn.” (Nina Granlund Sæther i <http://www.hjertebank.no/uten-en-trad/2012/9/hndarbeidsbker-faglitteraturens-stebarn>; lesedato 21.04.16)

“Hvordan skal flommen av strikkebøker forklares? Mange kjøper bøkene fordi de liker å strikke. Er det nødvendig å gjøre det vanskeligere enn som så, kan man spørre. Men hvorfor har strikkeinteressen tatt seg opp akkurat nå? For å komme til bunns i dette påtrengende spørsmålet ble ni av årets [2015] om lag 50 strikkebøker konfrontert: fire fra Cappelen Damm, tre fra Gyldendal, en fra Pax og en fra J. M. Stenersen forlag. For å undersøke dem ble det nødvendig å ta i bruk de delene av bevisstheten som Freud mente at overjeget hadde lyst i bann. Undersøkelsen tyder på at strikkebøkene danner en hovedbestanddel i en drabelig strid om hva slags kvinneideal som skal gjelde i Norge snart to tiår inn i det 21. århundret. [...] Alle strikkebøkene er skrevet av kvinner og henvender seg til kvinner. Likevel ville det være feil å karakterisere dem som del av en mektig politisk-feministisk bevegelse. Tvert om formidler bøkene det mange oppfatter som tradisjonelle feminine verdier: pyntelyst, ønsket om å kle barna godt og fint, gleden over huslige sysler – i det hele tatt tradisjonelle verdier som det har vært lett å tro at var borte for godt. Maksimalisme er stilidealet i samtlige av strikkebøkene forord, og det spares ikke på store ord som “sjel”, “elske”, “ekte”, “harmoni”, “natur”. Så å si alle forfatterne legger vekt på at strikking er tradisjon, at de har lært det av sin mor eller mormor, og at det er en ferdighet som formidles i slekten fra én kvinne-generasjon til den neste. Dette fremstilles som noe positivt og attråverdig og gir strikkingen en egen

verdi – som en *verdifull* og *ekte* aktivitet. Ingen av forfatterne tar opp den åpenbare motsigelsen som ligger i at bøkene bygger på og forutsetter at det å lære strikke tilhører et kvinnefelleskap som ikke kan eksistere lenger, siden det er nødvendig med alle disse bøkene. Hvordan er det mulig å selge titusener av strikkebøker hvert år som forteller kjøperen at denne kunnskapen skulle hun ha fått på en annen måte? [...] Et terapeutisk argument går igjen i bøkene: Gjennom håndarbeidet kommer strikkeren i kontakt med noe opprinnelig og virkelig – ofte vektlegges det hvilket herlig og avslappende brudd det er fra å være logget på nettet hele tiden.” (Espen Søybye i *Morgenbladet* 24. desember 2015 – 7. januar 2016 s. 52)

“Det krever utvilsomt nøyaktighet og tålmodighet, men ligner det ikke mer på underkastelse og lydighet enn selvstendighet? I dette henseende minner strikkebøkene om fargeleggingsbøkene for unge voksne som har blitt så populære. Er det å følge et mønster en form for intellektuell *bondage*, eller er det en kodet melding blyge norske kvinner sender til nærmeste mann” (Espen Søybye i *Morgenbladet* 24. desember 2015 – 7. januar 2016 s. 52).

“Strikking er blitt hett tema etter at Espen Søybye på julaften latterliggjorde vår tids strikkebølge i *Morgenbladet*. Mange har tatt til motmæle mot harseleringen, som ikke forsøkte å analysere hvorfor det i vår tid er markert for de 50 strikkebøkene som er utgitt i nyere tid. For det er vanvittig mange. Er strikking, slik Søybye hevder, en “lydig underkastelse av tradisjonelle feminine verdier”? For en slags “intellektuell bondage” og en forlengelse av ukebladene med andre midler? Er det derfor unge jenter går på kurs og deltar i strikkeringer? Det Søybye ikke har tatt inn over seg, er at ethvert fenomen kan endre karakter; de kan bety én ting i én setting, og en annen i en annen tid og et annet sted. Dagens strikkebølge, vil jeg hevde, er en slags motreaksjon mot det hastige livet. Og mot det masseproduserte og upersonlige. Den er en syssel som gjør det mulig å kombinere ønskene om å skape og å nyte. Og ikke minst om å gi noe av seg selv til andre. Barnebarn, for eksempel.” (Valerie Kubens i *Fædrelandsvennen* 23. februar 2016 s. 26)

“Alt om Håndarbeide er et av Nordens største og eldste magasiner innen håndarbeid. Strikkemagasinet utkommer i Danmark, Norge og Sverige i et samlet opplag på 43.500. Strikkemagasinet er strikk og hekling for hele familien. Hver utgivelse inneholder ca. 20 oppskrifter i en miks av klassiske, trendriktige og basisdesign til kvinner, barn, PLUSSdamer, boligen og ofte også til menn. Hver måned får du inspirasjon til nytt tilbehør, garnnyheter, bøker innen strikk og hekling samt spennende blogger som du kan følge. Du får også ideer til hvordan du kan bruke en aktuell tendens fra catwalken i dine egne arbeider. For deg som hele tiden gjerne vil lære mer, viser Strikkeskolen hver måned en grunnleggende teknikk. Magasinet utkommer 13 ganger årlig.” (<http://altomhaandarbeide.no/Strikkemagasin.1301.aspx>; lesedato 27.04.16)

Arne Nerjordet, Carlos Zachrisson og Ragnar Hartvigs *Julekuler: Én oppskrift, 55 mønster* (2010) “inneholder én oppskrift på strikkede julekuler, med 55 forskjellige

mønster man kan variere med. Utgangspunktet for kulene er hentet fra tradisjonelle norske strikkedesign. Med litteraturliste. [...] Julekuler er en del av den norske juletradisjonen. Du kan bruke de i treet, på kranser og i vinduet for å gi noen eksempler. Noe av utgangspunktet for julekulene [er] hentet fra tradisjonell norsk strikkedesign. Arne og Carlos tar oss med inn i sitt kreative univers. [...] Kia Gabrielsson om Julekuler av Arne Nerjordet: Denna kultbok köpte jag idag med dedikation av författarna som ledde ett Strikkekafe på Ål i samband med öppningen av Folkemusikveka 2014. Jag hoppade till första gången när jag såg dessa killar sitta med stickningen i sina händer och sticka kulor och detta är verkligen en suverän bok. En beskrivning som passar till 55 olika mönstrade kulor. Med den här boken kom de dessutom ut från modeindustrin och in i en värld av stickande, virkande och handarbetande kvinnor (och några män) över hela världen. Killarna skojade med sig själva och berättade om sina resor till olika länder. 15 olika språk finns nu boken utgiven på och de andra böckerna på något färre. [...] vackra bilder och beskrivningarna är lätta att förstå.” (<https://bokelskere.no/bok/julekuler-en-oppskrift-55-moenster/226093/>; lesedato 04.05.16)

Øystein Køhns bok *Spikking: Med kniven som verktøy* (1998) har kapitler om “Tolleknivens historie”, “Verktøy og hjelpemidler”, “Materialer og overflatebehandling”, “Sliping og bryning”, “Ideer og forslag” m.m. I innledningen skriver Køhn: “Denne boka er skrevet for å gi inspirasjon og ideer til deg som liker å bruke hendene, men som kanskje strever litt med å komme ordentlig i gang. I dagens plast- og teknologisamfunn er det vel neppe noen som virkelig *må* lage de gjenstandene som er beskrevet i denne boka. Det meste kan kjøpes for en rimelig penge – men den økonomiske gevinsten er da heller ikke grunnen til at denne boka ble skrevet. Å glede seg og å være stolt over et selvlaget produkt, kan selvsagt ikke måles i kroner og øre.” (s. 6) Boka er illustrert med bilder av redskaper, materialer, arbeidsprosesser og ferdige produkter. Boka viser hvordan leseren kan lage blant annet sin egen tollekniv, pil og bue, sprettert, barkbåt, spaserstokk, visp, sleiv, smørekniv, seljefløyte og drikkekopp.

Astrid Loraas, Mona Pedersen m.fl. ga i 2010 ut boka *Geriljabroderi*. Boka ble av forlaget presentert som “den sanne beretningen om en folkebevegelse av kvinner og menn som grep til nålen som sitt våpen i kampen for å utbrodere sannheten om sine liv og for å redde broderikunsten fra dydens tyranni [...] Geriljabroderi-aksjonen startet med en liten Facebook-gruppe som ble opprettet i 2008. To år seinere har gruppen over 15000 medlemmer, og prosjektet har resultert i en rekke utstillinger over hele landet. Aksjonen har frigjort broderiet fra det nusselige og trygge, og åpnet for frisk humor og personlige budskap. Boka inneholder bakgrunnshistorien og deltagerhistorier, samt tekster om broderiet som kulturelt fenomen. Og ikke minst er den gjennomillustrert med om lag 280 fargebilder. Blant artikkelforfatterne finner vi designer Kjell Nordström (Baron von Bulldog), konservator Kari-Anne Pedersen (Norsk Folkemuseum), kunsthistoriker Jorunn Veiteberg (professor ved KHIB) og Christer Dynna (redaktør i tidsskriftet *Kunsthåndverk*). Dette er den eneste, offisielle boka om Geriljabroderi-prosjektet.” (<http://www.>

norli.no/webapp/; lesedato 03.05.16) Geriljabroderiene har tekster som “Her var det faan meg hjemmekoselig” og “Slapp av – det er stress nok til alle”.

“Jeg har begrenset syerfaring fra før av, men har ikke tenkt å la det stoppe meg. Klarer jeg å legge opp gardiner klarer jeg sikkert å sy en beltestakk også. Ikke sant? Jeg meldte meg på kurs hos den lokale husflidbutikken, og begynte å søke rundt på nettet etter alt som kunne være relevant. Det har vist seg å være ganske mye å sette seg inn i, og mange valg som må tas når man skal sy en beltestakk. Jeg kjøpte to bøker: Folkedrakt blir bunad av Kari-Anne Pedersen og Sy en bunad av Torgunn Andersen. Folkedrakt blir bunad kom i posten etter 2 dager og jeg brukte de neste 2 dagene på å lese i gjennom boka. Den er aldeles nydelig. Masse flotte bilder av forskjellige draktdeler, og historien om hvordan beltestakken utviklet seg. Sy en bunad gikk kjapt å lese igjennom. Den fikk prosessen til å virke lett, men jeg hadde ikke turt å bruke kun denne boka hvis jeg skulle sydd en beltestakk. Den baserer seg på at du kjøper alt av deler ferdig klipt, så det følger ikke med noen mønstre. Etter å ha lest den andre boka føler jeg at denne boka blir litt for overfladisk, og jeg skulle ønske enkelte ting ble forklart litt bedre. I Folkedrakt blir bunad blir det f.eks. forklart at de pleide å sy skjorter i stakken. Det står det ikke nevnt med et ord i Sy en bunad, så da begynner jeg å lure på om det er mer av slike detaljer som mangler. Jeg er i hvert fall glad jeg har meldt meg på kurs så jeg har tilgang på folk med lang erfaring i det å sy bunader. [...] Siden det hadde vært morsomt å prøve å lage noe slikt selv begynte jeg å se etter info om dette også. Bøker om brodering og veving fant jeg hos Nasjonalbiblioteket” (anonym blogger på <https://strikksnurr.wordpress.com/2015/02/01/a-sy-en-beltestakk/>; lesedato 12.05.16).

Alle artiklene og litteraturlista til hele leksikonet er tilgjengelig på <https://www.litteraturogmedieleksikon.no>